

GLAS NARODA

Št. 127.

Ljubljana, sobota 20. junija 1936.

Leto II.

In zopet kliče meja:

Na meji je žalost, na meji gori

Ljubljana, 19. junija.

Kakor z nekakšno sramežljivo-
stjo, naši listi tu in tam poročajo
kdaj kaj malega z meje. Zdi se kot
da meja in razmere na njej niso za
nas važne, ampak le neka nadlež-
nost, ki se ji ni mogoče popolnoma
izogniti.

In vendar pomeni meja za nas
Slovence življensko važno vpraša-
nje. Saj pridemo na mejo, kamor
stopimo in kamor se ozremo. Seže
človek na zapad, je na meji, seže
na sever, je na meji, seže na seve-
rovzhod, je na meji. Kar pa daie tej
bridki okolnosti še poseben pouda-
rek, je resnica, pred katero ne sme
mo zapirati oči.

Meja je zasekana v naše narodno telo

Naša meja je povsod zasekana
v naše narodno telo.

Zdi se, da se te strašne resnice
ne zavedamo v državi: niti mi Slo-
venci sami, ki smo po njej nepo-
sredno prizadeti. O vsem razprav-
ljamo z največjo vestnostjo in po-
zornostjo, o najmanjši revoluciji na
kdove kateremu kontinentu, o spre-
mebi vlade v najmanjši državi: kje
na drugi polovici zemeljske oble
smo natanko poučeni, o naši meji
pa ne vemo niti toliko, da bi znali
povedati, kje poteka.

Pri vsem tem je treba naglasiti,

da nas meja ni zasekala v živo sa-
mo narodnostno, ampak tudi gospo-
darsko; zlasti velja to za zapadno
mejo.

Gospodarska onemo- glost je narodna smrt

Stara resnica je, da ozemeli ni
mogoče deliti po trenutni želji obla-
stnikov. Večstoletna skupnost ustva-
ri gospodarsko sožitje, ustvari tra-
dicijo, ustvari prometne žile in tudi
duhovno povezanost, ki je ni mo-
goče nasilno pretrgati brez velike
škode. Po načelih, ki jih je sloves-
no sprejel pred slabima dvema de-
setletjema ves kulturni svet, bi naj
bilo narodom dano na prosto, da
odločajo o tem, s kom in kako se
hočejo družiti v organizirane sku-
pinske tvorbe, ki jih imenujemo dr-
žave.

Medtem pa, ko so diplomatje na
banketih venomer ponavljali to plem-
enito načelo, so ravnali sami med
seboj za zeleno mizo v živem na-
sprotju s tem, kar so oznanjali. V
zaprtih in zastraženih sejnih dvo-
ranah v še bolj zastraženih dipto-
matskih kabinetih je obveljalo na-
čelo, da

močnejši vladaj šibkejšemu

oziroma številnejši tistemu, ki je
številno manjši.

To
čelo, ki mu pravimo v vsakdanjem
življenju imperijalizem, nam je vzlic
drugačni narodovi želji in volji pri-
neslo to, kar nas danes boli.

Vemo, da nas vežejo pogodbe, ki
smo jih pod težo razmer morali
sprejeti, nikakor pa iz teh obvez ne
sledi ukaz, da bi morali zdaj še sa-
mi puščati naše meje v nemar. Na-
sprotno, če smo se morali

Siromaštvo — vir propasti

In tu se zopet ponavlja vprašanje,
ki smo ga načeli v zadnji številki

našega lista: Kaj smo storili za go-
spodarski dvig krajev ob meji, ki
so radi meje gospodarsko uničeni?
Odgovor je preprost. Glasi se:
Nič!

Če v navdušenju pojememo »Hej
Slovani,« če v sentimentalnem ga-
notju damo nekaj dinarjev tej ali
oni narodnoobrambni organizaciji,
je to pač parada ali dobra volja po-
sameznikov, ni pa organizirano
smotreno narodno delo za ohrani-
tev samega sebe, ni delo naroda, ki
bi se v lastni državi moral zaveda-
ti svojih dolžnosti in svoje moči.

Gospodarski načrt

Nikakor ni godrnjanje naš na-
men. Če smo povedali, česa ni po-

Film strastne ljubezni, ognjevitga temperamenta, erotične
ljubezni in nevidnih plesov

CARIOCA

V glavnih vlogah: DOLORES DEL RIO, GENE RAYMOS,
najboljši plesni par Amerike: Ginger Rogers in Fred Astaire.

REZIJA: Th. Freeland, GLASBA: V. Youmans, komponist
operete »NO, NO NANETTE«.

KINO SLOGA, tel. 27-30

PRIDE: od 23. — 25. junija 1936 »CARJEV GLASNIK«,
od 26. — 30. junija 1936 »KNOCK OUT« premiera.

Beseda tedna

Ljubljana, 19. junija.

Z napovedbami je res čudna
reč. Namreč, če je napovedano
kaj slabega, se gotovo uresniči,
kakor pa je napovedano kaj do-
brega, pa tisto dobro zlepa noče
priti.

In je tako tudi z astrološkimi
napovedmi, ki so baje še najbolj
zanesljive. Sma primer spomi-
njam, kaj so bili napovedali za
Binkošti angleški astrologi, (ki
so bodja posebno učeni in jasno-
vidni), da bo slišati, tako so na-
povedali, vest o nesreči na nekem
zabavišču. In evo tiste strašne
katastrofe pri paradi v Bukarešti,
ko se je zrušila tribuna in je bi-
lo na stotine mrtvih in pohablje-
nih.

Pa se spominjam napovedi za
neke druge dni, ne vem več kate-
re, ki so obetale prijazno miglja-
nje zvezdic, prinašajoče veselje v
to solzno dolino, pa so stoprav ti-
ste dni prihajale od vsepovsod sa-
me slabe novice, kar kosale so
se med seboj katera bo slabša.

Kakor rečeno: slabo je takoj
tukaj, dobro pa odlašja in odlašja.
Tako je tudi z našimi domačimi

splošnimi in siceršnjimi napoved-
bami.

Pa sem se pogovarjal zadnjič o
tem s prijateljem, ki je neporuš-
ljiv optimist in tudi sicer in sploh
zmeraj navdušen. Predložil sem
mu ta in oni položaj in ga končno
vprašal: »Zdaj pa povej, kaj se je
zboljšalo?«

»Prijatelj,« tako me je poučil,
»zboljšalo se je v toliko, v koli-
kor se ni poslabšalo. V tem je ti-
sti napredek.«

»Ampak saj se je vendar
in to...« sem
mu nšteval in dokazoval.

»Prav,« je odgovoril nato pri-
jatelj. »Spet pa moraš priznati,
da bi bilo lahko še veliko slabše
kot pa je. In to je tisto dobro,
da ni še slabše, kot bi lahko bi-
lo! Sploh pa je treba imeti zau-
panje. Če nimaš zaupanja, da se
bo obrnilo na bolje, si že negati-
ven element in izgubljaš pravico,
da bi se ti položaj zboljšal ozi-
roma da bi bil soudeležen na
zboljšanju splošnega položaja.«

V tem ima moj prijatelj neo-

porečeno prav. Zaupanje je tre-
ba imeti, ker zaupanje je tisto,
kar drži vse pokoncu. Je pa ža-
libog dejstvo to, da dandanes ni
pravega zaupanja, in bi skoraj
trdil, da je še večje nego je ma-
terijalno pomanjkanje — moral-
no pomanjkanje: pomanjkanje zau-
panja. In bi bila kar potrebna
taka postava, ki bi uvedla obve-
zno zaupanje vseh državljanov
med seboj, navzgor in navzdol.

★

Da ljudje dandanes drug druge-
mu ne zaupajo, to je znano. Je pa
to vsekakor zelo nezdravo, kvarno
in celo nevarno stanje. Saj sloni
naposled vse privatno in javno
življenje na medsebojnem zau-
panju. Kam pridemo, če ne bo tega
zaupanja?

Majhen primer, kakšna je ta
stvar z zaupanjem. Grem zadnjič
od vlaka skozi kolodvorsko pasa-
žo, kjer mitničarji pregledujejo
prtljago. Pa zaustavi mitničar go-
spoda, čigar aktovka je videti ne-
kam nabrekla.

»Kaj imate notri?«

»Nič takega.«

Toda mitničar hoče videti. A v
aktovki je res samo nekaj spisov
in knjig in telovnik, ki ga je bil
slekel gospod radi soparice.

Gospod je ozlovoljen, mudi se

mu tudi, in sklopivši spet aktov-
ko, pripomni mitničarju: »Če po-
vem, da nimam ničesar, mi mora-
te verjeti!«

»Ne moram verjeti!« odvrne
mitničar.

Kdo je imel prav? Vsekakor
oba. Gospod je imel pravico zahte-
vati zaupanje, mitničar pa pravi-
co ne imeti zaupanja.

Pa vzemimo za primer vlado in
državljan. Ali ima državljan pra-
vico vladi ne zaupati? Gotovo, da
jo ima to pravico, zopet pa ima
vlada pravico zahtevati od držav-
ljanov, da ji zaupajo. Zdaj je pa
zopet obratno stvar taka, da če
ima vlada pravico zahtevati od
državljanov zaupanje, imajo držav-
ljani od svoje strani istotako pra-
vico zahtevati od vlade, da njim
zaupa.

To omenjam samo radi tega,
ker opažamo pojave, ki kažejo, da
je tudi v tem pogledu zaupanje
pomanjkljivo. Sam gospod šef vla-
de se je zadnjič dotaknil te stra-
ni, ko je objasniti razloge, ki bra-
nijo vladi priti na dan z novimi
svobodnejšimi političnimi zakoni.
Razmere niso še zadostno ustalje-
ne, je dejal g. šef vlade. In kadar
niso razmere zadostno ustaljene,
je jasno, da jim ni zaupati.

A pustimo to in ostanimo pri

vemo tudi, česa bi bilo treba, oziroma kaj se mora storiti.

Nujno potrebno je, da vse zasebne organizacije in društva s sodelovanjem oblasti prouče z vseh strani naše razmere ob meji v celoti in nato izdelajo za te kraje čisto poseben, razmeram, tipu zemlje in značaju ljudstva primeren in izvedljiv gospodarski načrt, ki naj gospodarsko te kraje dvigne in nčvrsti in

v ljudeh na ta način vzbudi ponos in zavest, da res žive v svobodni narodni državi, ne pa nekje »Bogu za hrbtom«, kakor zdaj v bedni otopelosti tožijo in občutijo.

Uverjen sem, da bi bila sredstva za izvedbo tega načrta plodonosna in bogato naložena. Pomniti je namreč treba, da bomo šele takrat res

narodna država

kadar bo človeka ob Strumici vzdramil vsak pretresljaj v Dolni Lendavi, v Trbiču ali na Rakeku in kadar bo človek s skrajne zapadne vasice čutil utrip na grški ali albanski meji.

Vzporedno z gospodarskim mora biti vzgojno delo. Opazoval sem letos naše šolske majniške izlete. Cele roje našega inteligenčnega na raščaja so profesorji usmerjali kamorkoli. Niti geografi niso pri tem pomislili, da imamo ob meji poleg drugih zanimivosti polno višinskih točk, ki nudijo lep razgled na kamor bi mladina morala gledati, če naj bo res slovenska in jugoslovanska.

Naj zadostuje. Vsekakor bomo o priliki še spregovorili tudi o prometu z zemljišči ob meji. Kajti tudi to je vprašanje, ki vplije. Že danes na moramo opozoriti na dejstvo, da kraji, ki govorimo o njih, utegnejo kdaj pomeniti ali naš ponos in čast — ali pa našo neizbrisno sramoto. Srednje poti ni.

Jat.

medsebojnem zaupanju. Tega je prav malo. Zato je pa toliko več upanja vase in zase. Tisti, ki so zgoraj, zaupajo, da bodo vedno zgoraj, tisti, ki so danes spodaj, zaupajo, da bodo jutri zgoraj. Bogatin zaupa, da mu denar nikoli ne propade, berač zaupa, da bo gotovo še nekoč bogat, — trdno in vedro je to zaupanje.

A kjer je še kaj zaupanja človeka v človeka, je pa tudi lepo. Neki restavratorec daje revnemu študentu hrano zastoj. Pohvalim ga radi te plemenitosti, on pa mi pravi: »Pomagam fantu, ker si mišlim, morda bo kdaj veljavna, morda bo kdaj veljavna, pa se kdaj utegne goditi slabo, pa jim bo tedaj morda pomagal...«

Tako je zaupal tudi tisti mali človek, o katerem naj povem prav kratko zgodbo. Živel je v južnem mestu ob skromni službi, ko je zahajal k njemu v hišo mož, ki je bil tedaj takorekoč na tleh. Takorekoč. Pa ga je tisti mali človek, ki se mu je ta mož takorekoč na tleh in povrh še rojak smilil, večkrat pogostil, celo pitane, ga purana je zaklal gostu v čast in nasičenje. In si je tudi rekel: Zna se zaobriniti, zna se zgoditi, da bom jaz brez kruha, on pa veljak, pa mi bo pomagal. — In glej, res se je tako zaobrnilo, a se je tudi tako zaobrnilo, da danes tisti mali človek zaman prosi tega veljaka za kako službo, četudi bi to stalo tega veljaka samo besedo, tako veljavna je danes njegova beseda.

Javna beseda

Ljubljana, 19. junija.

Na stavljena štiri vprašanja.

1. Kdo je po vaši presoji najboljši politik v Jugoslaviji? In koga smatrate med Slovenci za najboljšega politika?

2. Kako si zamišljate ureditev oziroma rešitev našega denarstva?

3. Kako bi dosegli razdolžitev prezadolženih stanov?

4. Kako upate rešiti naša podjetja iz tujih rok (TPD, KID, itd.)?

smo prejeli iz krogov našega čitateljstva med drugimi (ki niso za objavo) tele odgovore:

Med slovenskimi politiki pa naj bi odločil žreb, kateri je najsposobnejši, ker se smatra vsak za najsposobnejšega.

2. Ureditev našega denarstva naj se izvrši: Z žigosanjem vseh bankovcev, pri čemer naj bi pod tistih bankovcev, ki niso danj, na žigosanje potom klomatiš denarnih zavodov, odtegnilo 20%. Na ta način bi prilezel ves denar iz raznih skrivališč, naši denarni zavodi, pa bi bili mahoma preskrbljeni z denarjem.

3. Z državnim posojilom. 3% in dolgoročno. Na primer: Kmet ima raznih dolgov skoraj 50.000 Din. Dobi toliko državnega posojila, da plača naenkrat vse dolge, državi pa vrača posojilo s 3% obrestmi v 30 letih.

4. Z zakonom, da ne sme noben minister biti upravni svetnik kakšnega tujega podjetja, in da mora v upravnem svetu podjetja sedeti komisar kot zastopnik in zaupnik delavstva s posebnimi pooblastili.

K. K. v L.

★

Na vprašanja odgovarjam takole:

1. Dr. Stojadinović, ker je mlad in energičen, uspešen, ker dela z najboljšim slovenskim politikom dr. Korošcem, ki je nepopustljiv in izkušen.

2. Zadosten izvoz naših produktov, da kmet pride do denarja stem bo rešeno naše denarstvo in Vaša 3. točka.

4. Kadar bomo bolj bogati, bomo tujca odslovili.

F. H. v M.

★

Spet drug naš čitatelj vidi rešitev v temle načinu in nam odgovarja takole:

najboljši med Slovenci pa dr. Anton Novčan.

2. Milijardno notranje prisilno posojilo, trajajoče več let, vračljivo v 30-50 letih, v zvezi z odklicem vseh naših vlog v inozemskih zavodih in prevzem zamrzlih vlog v domačih hranilnicah, za katero vsoto bi država lahko izdala nove državne novčanice. Raz-

Saj pravim: zaupanje je lepa in dobra stvar, samo precej riskantna. Kakor so riskantne vse lepe in dobre stvari, tudi ženske. Aemonus.

pis javnih del — bolnic, hiralnic, cest, vodovodov, elektrifikacije, regulacije rek in potokov, pogozdovanja itd., — s čemer odpade brezposelnost.

3. Razdolžitev: brezobrestna državna posojila z malim mesečnim odplačilom.

4. Tuja podjetja prisilno likvidirati in oddati v ta namen ustanovljenim gospodarskim združenjem sestojim iz vsega prebivalstva dotičnega gospodarskega okoliša.

R. V. v T.

Dolenjska je zmagala

Domov

Ljubljana, 19. junija.

Izlet v »Dolino gradov«, ki so ga organizirali naši vrli železničarji zadnje nedelje, je nad vse pričakovanje lepo uspel. Z vlakom in z 11 avtomobili je odpotovalo iz Ljubljane v sijajnem razpoloženju

220 udeležencev,

ki so se vso pot navduševali za intimne pokrajinske lepote. Razen železničarjev so se udeležili izleta tudi pripadniki raznih drugih stanov, tako da je bila zbrana prav pestra družba.

V Novem mestu, ki je bilo vse v zastavah, je izletnike s toplim nagovorom pozdravil župan g. Josip Pavčič. Po kratkem postanku so se izletniki mimo slikovitega gradu Otočca, kjer jih je gostoljubno sprejel lastnik grof Villavicenzio Margheri, odpeljali v

šmarješke toplice

Tu so si kljub kratkemu odmoru nekateri privoščili kopelj v zdravilni topliški vodi, nakar se je cela karavana podala na grad

Klebevž,

čegar sliko smo objavili v zadnji številki našega lista. Tu so izletnike z izredno gostoljubnostjo sprejeli in jim razkazali vse zanimivosti bratje grofi Ulmi.

V Kostanjevico — naše Benetke

Povsod je bilo tako prijetno, da nam je bil čas le prekratko odmerjen. Dolenjska se je ta dan odela v prazniška oblčila in koder smo se vozili, je bilo vse v zastavah, a ljudje so nas pristrčno pozdravljali.

V Kostanjevici, ki je bila vsa v zastavah, nas je sprejela gasilska godba. Skupina je ostala v hotelu g. Bučarja, dve skupini pa sta pohiteli v St. Jernej, kjer sta obedovali v restavraciji g. J. Reclja in v restavraciji g. Majzelja.

V Pleterjah

Po obedu in opoldanskem odmoru smo se skupno podali v Pleterje, kjer smo si pod vodstvom č. o. Ferdinanda ogledali znamenito kartuzijo s številnimi svojimi zanimivostmi. Tehnike je zlasti zanimala spominska plošča na izumitelja ladijskega vijaka, inženjerja Reslja, po katerem imamo v Ljubljani imenovano eno najlepših cest in ki je nekoč služboval v Pleterjah.

Tolsti vrh

V naglici smo zdrknili še na Tolski vrh, kjer nas je z milino prave slovenske gospodinje sprejela gospa Rudeževa, potem pa skozi Struški boršt, nazaj v Novo mesto.

1. Najboljši politik sedanega časa je g. Svetislav Hodžer, ker trdi, da je treba posvetiti glavno pozornost gospodarskim, za njim socialnim in šele nato političnim vprašanjem. Slovenel danes ... od kar sta umrla dr. Žerjav in dr. Krek.

2. Ureditev denarstva bo rešeno takrat, kadar se bo reševalo za vse stanovce, tako da bo dolžnik vrnil tisto vsoto, za katero se je faktično zadolžil. Kot podlaga za to naj se vzame vrednost denarnih dobrin.

3. Potrebno bi bilo toliko ... kolikor je bilo do zdaj deflacije.

4. Podjetja iz tujih rok bi lahko rešila le država.

J. E. v S.

Spet nas je pozdravil g. župan, odgovoril pa mu je v zahvalo preds. Združenja žel. uradnikov insp. Jenko. Naglo nam je v prijetni družabnosti potekal čas in kmalu smo se morali vrniti domov. Poleg mnogih drugih odličnikov se je izleta udeležil tudi preds. Centralnega odbora iz Zagreba, g. Obad.

Vse priznanje in zahvala za izredno uspešno in vestno organizacijo izleta gre predsedniku Prireditvenega odbora, g. višjemu kontrolorju Parini, ki se je z ljubeznijo in elanom posvetil realizaciji te lepe prireditve.

Kakor čujemo, pripravlja agilni organizator nov daljši izlet na morje in v Cetinje. Zato mu kličemo vesele »Na dobro srečo in veselo avideenje v pristni slovanški družabnosti!«

Zanimiv spor

Ljubljana, 19. junija.

Med našimi čitatelji jih je mnogo, ki so imeli denar vložen pri bivši poštni hranilnici na Dunaju. Zato objavljamo v pojasnilo našim čitateljem sliko sedanjega položaja.

Kakor je znano, obstoja v Ljubljani Društvo za zaščito interesov vlagateljev bivše poštne hranilnice. To društvo nas sedaj obvešča, da bo vložilo proti naši Poštni hranilnici

tožbo

radi neizplačanih vlog, ki so jih naložili naši državljani pred vojno in v vojnem času v bivši dunajski poštni hranilnici.

Društvo zagotavlja, da mu je znano, da je dunajska poštna hranilnica l. 1929 izplačala naši državi okrog

11 milijonov dinarjev

deloma v gotovini, deloma v vrednostnih papirjih. Zato društvo opozarja vse tiste vlagatelje, ki še niso prijavili društvu svojih terjatev, naj to v lastnem interesu store vsaj do konec junija t. l., ker v tožbi bodo zastopani le tisti, ki so člani društva in oni, ki so svoje terjatve v letih 1927, 1928 in do 10. 9. 1929 pri poštini uradili prijavili. V prijavi je navesti ime in priimek vlagatelja, bivališče, števil. ček. računa ali vložne knjižice, vlogo v bivših avstrijskih kronah in da bo dotični plačal po prejemu vloge 8% društvu za pravdne stroške. Hkratu je poslali takoj društvu za vsake kron 100. — Din 1 — za tekoče stroške. Pripominja se, da je glede informacij priložiti znamko za Din 2 —.

Teden v verzih

Vročina je, čas pasjih dni,
pri nas prav malo se zgodi.
V zadregi torej reporter
postal bi rad — čebļav kozer.

Tako je zdaj v visoki modi
minister in poslanik Bodi:
Razvila se je huda borba
in vedno bolj smrdi ta čorba.

Tu dame, damice ilite,
tam spot mešetarji drhte:
s preprogami preprežen svet
je ves v korupcijo zaklet.

Je vmes še dekoriran ptič,
odlični šef Novakovič,
in nit gre sem, se plete tja,
povsod se najde kaj doma.

Je Lidija zares gospa,
ljubezni vredna je bila:
Novakovič, naš Ikica —
se je zamrežil: Pikical

Razhili so se hudi strupi —
zdaj ne pomaga lepa Pupi:
Ljubezni in preprog sijaj
zagrne strogi policaj!

Odlično še bosjak Nečajev
sleparskih loti se tečajev:
Prej potepuh, zdaj milijonar —
ljubezni, ženskih src vladar.

Tako so perzijske preproge
prepregle te visoke kroge,
da čez in čez je bila žlahta
milijonska tihotapska plahta.

In Beograd in Zagreb, Bled,
hrani svojo sled,
kako veljaško in po modi
je kontrabanti mojster Bodi.

Tu se zamisli uboga para,
ki beda te na leta stara
nažene v tihotapstva vrt,
da reši te — svilnena smrt.

Za borno pipico tobaka
te mrke joče kazni čaka,
minister in poslanik Bodi
pa zdaj po letoviščih hodi.

Benetke, Rim in Bozen, Nica,
Bog ve, kam žene ga kaprica:
Z milijoni v žepu, ljubi moj,
si tudi kot slepar — heroj!

Kdo ve, kam se ta cesta vije,
propalost nam do mozga vpije:
Pijana polt, strast, kokain —
za to gara naj naš trpin!

Kakopak, le tako naprej
doma in tudi onkraj mej,
pa kmalu ves naš ubogi škant
razbit bo in prišel na kant.

Smo lačni v siti rog trobill,
Za sankcije smo se postill:
zdaj pa angleški poje zvonec,
da sankcij je za vselej konec.

In oLondon Rimu roko stiska
pri nas pa lačna raja vriska:
Za neguša je poln lonec,
za nas pa gospodarstva konec.

Ona: Jutri bi šla rada v mesto
marsikaj nakupit, če bo lepo vreme.
Kaj pa pravi vremenska napoved?

On: Hude nevlhte z bliskom in
gromom, točo in poplavam.

★

»Kako kaj gre tvoje podjeje?«

»Zanič, samo doplačujem.«

»Potlej pa rajši zapri!«

»Hm, od česa naj pa potlej živim?«

Večkrat že po enkrat
nem čiščenju odstrani

Chlorodont

neokusno barvo zobne prevlake in slab duh iz ust
Jugoslovanski proizvod

En gospod proti sedmim damam

Indiskretnosti in nespodobnosti z intimne čajanke

Ljubljana, 19. junija.

Na čajanko pri gospe Evelini sem bil ondan razen njenih intimnih prijateljic povabljen samo še jaz. Predstavljajte si torej moj kočljivi položaj: edini možki v krogu lepih in povih še presneto pametnih dam! Moj položaj je bil tem kočljivejši, ker so bile dame nenavadno molčeče in sem moral jaz skrbeti za konverzациjo in zabavo. To pa mi je bila zagodla gospa Evelina, ki je predstavivši me damam opomnila:

»Zdaj pa se pazite, drage moje, kaj boste govorile! Gospod Joe bo takoj vse iznesel v časopise. On je sploh zelo indiskreten...«

»Indiskreten samo v dobrih rečeh!« sem se zagovarjal. »V slabih pa vedno diskreten. Sploh pa pri mojem tako dobrem mnenju, ki ga imam o ženskah...«

»Kar povejte nam to svoje dobro mnenje!« me je pozvala energična gospa Berta in njena črno-obljudena očala so bliskala vame izzivalno in preteče.

Zanimivo je, da ženske tako interesira, kaj mislimo o njih mi možki. Nas možkih pa prav malo ali nič ne interesira, kako mislijo o nas ženske. Saj itak vemo, da nič dobrega ne mislijo.

»Prosim za bolj konkretno vprašanje, sem se obrnil h gospe Berti. »V splošnem, kakor rečeno, je moje mnenje dobro. Častilec sem žensk...«

»Pustite fraze!« je rekla gospa Berta. »Torej konkretno vprašanje: kaj na ženski najbolj cenite, oziroma po čem presojate njeno vrednost?«

»Po tem, kakšna je gospodinja!« sem odgovoril in se zmagovalno ozrl v krog.

»Proza!« je zaničljivo rekla plavalas gospa Vida in počasi spustila v čaj kocko sladkorja. Druge dame so molčale, ne pa gospa Berta, ki se je kar pogrnala v nov nasкок:

»Proza!« je potrdila. »In povrh tudi abotnost. Prosim vas vendar, gospod Joe, to je isto kakor bi presojali moškega po tem, kakšen je kot gospodar, uradnik, čevljar ali trgovec. To je poklic. To pa ni merodajno za bistvo in značaj človeka. Ženska je po naravnem poklicu gospodinja, a to je še ne karakterizira. Katera je lahko prav imenitna gospodinja, pri tem pa sam vrag druga pa slaba gospodinja, pri tem pa angel. To morate

vendar priznati, gospod Joe, da je tako. Ampak naj bo po vašem. Postavimo, da je gospodinjstvo ogle dalo ženstva. Zdaj pa nam povejte, po čem presojate žensko, koliko je vredna kot gospodinja?«

Bilo je jasno: gospa Berta je razvijala energično ofenzivo na vsej črti. Torej je bilo treba misliti na energičen protisunek. Pripravil sem ga, vendar sem imel še pomisleke. Tedaj mi je prišla na pomoč nasprotnica sama, rekoč:

»Da ne boste toliko premišljevali, gospod Joe, vam stavim še bolj konkretno vprašanje: Vi mene še prav nič ne poznate, nocoj se vidiva prvič. Recimo, da me priidete obiskat na mojem domu. Na čem bi torej spoznali, kakšna gospodinja sem, ali dobra ali slaba?«

Skrivaj sem se zadovoljno namuznil in si pomencal roke: Bravo, kar si hotela, to boš dobila! pa sem odgovoril:

»Na vašem domu bi me interesiralo samo eno, madam: Kakšna je kuhinja in kakšen je, oprostite, klozet. Če je to dvoje v redu, čisto in snažno, potem, madam, ste v mojih očeh gospodinja, ki ji gre vse spoštovanje! In tako sodijo vsi zreli in izkušeni možje. Po teh zadevščinah, kakor sem rekel, je spoznati snažno, estetično in kultivirano žensko. Oprostite!«

Podoba je bila, da sem spravil svojo nasprotnico malo v zadrego, a to je brž zabrisala gospa Evelina, ki je smeje se vzklila:

»No vidiš, Berta, pa si prejela kompliment! Nevede ti ga je napravil naš mister Joe!«

Kaj kompliment, to so samo, umevne stvari!« je mrzlo odgovorila gospa Berta in se pripravila na novo atako. Prekrižala je roke na prsih, me prebodla skozi debele leče svojih očal in dejala:

»Zdaj vas bom nekaj drugega vprašala, gospod Joe, vas, takega esteta —«

»Ah, lepo te prosim Berta, pusti ga vendar na miru!« jo je zdaj nervozno dregnila gospa Vida. »Saj vidiš, da imaš opravka z materialistom, ki presoja žensko s stališča želodeca oziroma trebuha. Le vprašaj ga, kaj misli o ljubezni, o zakonu in takih rečeh, pa bo tudi to gledal vse skozi želodec. Možki so vsi enaki, ljubezen gre pri njih skozi želodec.«

Tako je ugotovila gospa Vida, ki je imela v zakonu smolo in zdaj sovraži vse, moške kakor ščurke.

In ker so ji pritrjevale vse tovarišice okoli mize, jaz tudi — vesel, da me je rešila nadaljnjih vprašanj gospe Berte — se je gospa Vida razvnela in kratkoma ugotovila tudi to, da nas moške odlikujejo tri poglavitne lastnosti: Neumnost, lenoba in požrešnost.

Tudi temu sem navdušeno pritrdil in pripomnil, da je to velikega Bismarcku profesor v šoli celo zapisal v spričevalo.

»Brala sem«, je govorila dalje gospa Vida, »kako je neki časopis menda norveški, razpisal anketo na ženske o vprašanju: kako ravnaj žena z možem, da bo zadovoljen, pa je dobila nagrado meka Angležinja za tale najboljši odgovor: Pitaž zvermo!«

»Hehehe, hihhi, hahaha!« Celo omizje se je smejala, jaz sem se od zadovoljstva kar tolkel po kolnih in rjul:

»Bravo, bravo, bravo! Ta nas je pa pogodila!«

In gospa Evelina je polna smeha dvignila taso:

»Torej, mister Joe, vzemite si še kak sendvič!«

In mister Joe je pojedel nato še tri sendviče. To lahko potrdi

Joe.

Carioca

Ljubljana, 19. junija.

Roger Boud je dirigent in vodja velikega simfoničnega jazz orkestra, ki leta iz enega angažmana v drugega kar z avijonom, Roger ima dovolj prilike, da lahko leti, ker ga povsod vržejo skozi vrata radi njegovih ženskih afer. Komaj je dobil mesto v Hibiscu hotelu, se že takoj pregrešil. Zato mora ponovno na cesto. Vzrok je prelepa Braziljanka Belinka iz Rio de Janeira.

Končno doleti sreča tudi Rogerja. Prijatelj Julij ga vabi, da pride z orkestrom v Rio v hotel Atlantic. Po naključju usode pride tja tudi — Belinka. Muhasta usoda je hotel, da potujeta z istim avijonom. Slučajni »dobrodošli« defekt pristil pilota, da pristane na pustem otoku. Noč na tem otoku zveže Rogerja za vedno z Belinko. Še par kritičnih zapletljajev v Rio morata prestatiti, dokler se Belinka, hčerka bogataša, za vedno zveže z Rogerjem.

To je vsebina ljubavnega in temperamentnega filma, polnega lepe glasbe, ki se predvaja te dni v kinu »Slogic«, o katerem bo Ljubljana še dolgo govorila.

Dva norca sedita v blaznici na vrtni klopi in po cele ure ne spregovorita besede. Tedaj zamahne eden z roko, kakor da jo vjel muho, in vpraša soseda: »Kaj imam v roki?« Pravi drugi: »Klavir!« — Pravi prvi: »To ne velja, to si videl!«

Med šefi in veljaki

Če ti izpulijo desno, brcaj z levo nogo! je spoznal kolporter Pik

Ljubljana, 19. junija.

Vse kar je živo, je tudi svojeglavo. To je eden glavnih vzrokov življenja, a živeti vendar tudi smemo. In je zato seveda tudi svojeglav kolporter Pik.

Spet se je pojavil na ljubljanskih ulicah s celim šopom lista pod pazduho, ki ga je konkurenca škodoželjno proglasila za mrtvega.

— Da bi me vsaj videl tisti zelevec, ki nas je zadnjič postavil na medle si je dejal Pik. No, vidiš ga! Tamle nekaj paktira in konferira, kakor nalašč. Stopim k njemu:

— Glas naroda — današnja izdaja!

Kar znak ga je vrglo in je zapihlal: — Hudiča, ali še vedno rogoviliš?

— Seveda, gospod! Kupite izvod?

— Pomolim mu list pod nos.

— Pokaži, če ne prodajaš starih števil.

— Prosim, gospod. Veste, smo hudičasto trdoživi. Smo kakor hupe: bolj jo pritisneš, bolj zatuli.

— Kdo vas pa pritiska? pozveduje radovedno.

— Usoda, gospod, ali če hočete tudi bolj jasno povedano —

Gospod plane k meni, da sem se ga kar ustrašil, ter sikne:

— Pet, pst, pst! Zaboga, ne tako na glas, veste imam ženo in otroke in res ne bi rad, da bi —

— Kaj, da bi? Ne razumem vas, gospod?

— Pet, za Boga! Saj veste, dandanes so službe redko posejane: če jo zgubiš, jo le težko spet dobiš.

Razumem moža. No ja, seveda, hm, za zdaj, no ja, nič ne rečem —

— Ampak Glas boste vseeno kupili!

— Za božjo voljo, tukaj pred ljudmi vendar ne! Poglejte, o nesreče! Tamle gre moj šef. Me je že opazil, da govorim z vami.

— Gospod, grem pa naprej! Zbogom!

— Ne, ne, ne, počakajte! me za-
držuje mož čudno razburjen. Bova
neaj drugega napravila. Molčite se-
daj, vsak čas bo šef tukaj. Napravila
bova malo komedijo, samo, pomagaj-
te mi. Lepo vas prosim pomagajte
mi! Služba, žena, otroci — — —

Proti nama se maše častitljiva ose-
ba gospoda šefa. Pojava: napihnen
meh, ki ima dve nogi, dve roki, na
vrhu pa glavo. Blizu nosu častitljiva
tricentimetrska bradavica, iz katere
raste sedem kocinčel Sedem! Sploh:
gospod šef. Je že tukaj.

Moj klient hipoma požre ravnilo
(vsaj tako je zgledalo): roke ohlapno
padajo ob telesu, zadnjikrat požre
slino (gotovo je imela tedaj okus naj-
gorenkejšega pelina). Ozre se proti
meni, strogo:

— Jaz absolutno ne kupujem ta-
kihle časopisov, ne čitam lascivnosti;
sovražim takle dvoriščni tisk, sploh
ne vem, zakaj oblastva ne zapro ta-
kega izrodka žurnalistike. Res ne ra-
zumem, čemu vas tolerirajo.

KOLESA

malo rabljena in šivalne stroje vseh
znamk, ki popolnoma odgovarjajo
novim, po nizki ceni kupite, (tudi
obročno) edino pri

»PROMET«

(nasproti križanske cerkve).

(Šef je blizu naju)

— Res, ta židovska literaturna Po-
štenega tiska si hočemol

(Šef je vstric naju).

— Klarjam se, gospod svetnik! Po-
ljubljam roko milostljivi.

(Šef se guglje dalje).

— Prosim, da me ne nadlegujete
več s to plažo. Sploh bi pa rad ve-
del, kdo vse si upa sodelovati pri
takšnem listu.

(Šef se je oddaljil).

Moj klient si oddahne, hrkne in
izpljune vso jezo na tla, da je cvr-
čalo na segretem asfaltu škoda, da
ni bilo nobenega bakteriologa po-
leg. Sigurno bi v tem izmečku ugo-
dotovil bacile proti-državnosti in ro-
varstva, če že ne puntarstva!

— Hvala vam, gospod Pik, poma-
gali ste mi rešiti obstoj družine: že-
ne in otrok. Rešeni smo. Morda bom
še avanziral.

»Glas«.

— No, gospod, zdaj pa le kupite

— Kaj, kupil, tu na ulici? Za vse
na svetu ne! Ampak naročim ga za
tri mesece.

— Na kateri naslov gospod?

— Ah, saj res: naslov. Ze vem, po-
šiljajte ga na naslov naše mlekarice
s Posavja. Ona nam ga bo na ekri-
vaj nosila v kanglici za mleko, tako
bo manj sumljivo. Piše se pa Špela
Napih, Posavje št. 99.

— V redu, gospod.

In sem odjadril, domovina je bila
rešena. Mlekarica bo nosila »Glas«
v Ljubljano. Znatj je treba. Upajmo,
da nas nihče naših cenj, bralcev ne
bo ovadil, da nas ne zasačijo na ti-
hotapstvu. Ker potem bi ves lepo za-

snovan načrt nesrečno padel v —
mleko.

Hitim dalje po ulicah. Tamle je že
en moj klient. Mož je pa v evobod-
nem poklicu, sam svoj šef, ta bo ku-
pil.

— Gospod, prosim, kupite »Glas«.

— Ja, kaj, hudirja, ali res še vedno
brcate?

— Da, gospod, ampak samo še z
levo nogo. Oprostite, ali znate nem-
ško?

— Kaj ne bom, star Kranjec. In
Hitlerjevem prijatelj sem tudi.

— Torej gospod, tako je z nami ka-
kor s tistim nesrečnim krokarjem
Huckebinom pri Wilhelmu Buschu:
Es zappelt nnnur noch das linke Bein!

— Aha, torej z levo še brcate?

— Seveda, ko so nam pa desno iz-
pulili. Mi bi rajši brzali z desno, ker
je desna edino še prava stran(-ka).

Sicer pa upamo, da nam bo desna
noga kmalu nanovo zrastle kakor ra-
ku škanje.

— Ste že kampiljci! je dejal mož
in kupil »Glas«. In so ga kupovali tu-
di drugi ljudje.

Kar naenkrat pa prihrumi nevihta
— — — zabliskalo se je in je treščilo.
Zletel mi je iz rok cel šop »Glasov«,
orkan ga je odnesel Bog ve kam, me-
ne in tebe ga je bilo sram (kakor
poje Prešeren).

Vas pozdravlja

Pik.

Kurja očesa, trdo kožo in zarasle
nohte Vam odstranimo brez bolečin,
ter strokovnjaško zmasiramo noge
v naši pedikuri.

Obiščite nas, prepričajte se!
Nega nog Din 10.—

Ljubljana, Šelenburgova 7.

Nočni vlom v vilo Burton

Kriminalna zgodba in hkratu šolska naloga

Ali ste kaj detektiva? Pre-
berite pozornost tole zgodbo, in
na koncu bomo stavili vpraša-
nje na vašo bistroumnost.

Vila lorda Burtona leži v krasnem
parku v bližini Epping Foreste pri
Londonu. Družabne dolžnosti pri-
lijo lorda in njegovo soprogo čisto.
da prebijeta noč v Londonu. Vila le-
ži na samotnem kraju, vendar ni bil
lord nikoli v skrbeh za svoj dom,
ker ga je vedel pod skrbnim
varstvom svojega zvestega butlerja (hiš-
nega sluga) Jenkinsa. Ta je bil že
deset let v službi pri lordu, zelo ve-
sten in vseskozi zanesljiv človek, ki
ni imel nobene tovarišije in se je
tudi proti hišnim služabnicama, ku-
harici in sobarici obnašal vedno re-
zervirano tako, da sta imeli obe
pred njim respekt.

Na 27. maja zvečer je zapustil lord
Burton svojo vilo in izjavil Jenkin-
su, da se povrne šele naslednje jutro.
Njegova soproga je bivala v tem času
na francoski rivjeri, kuharica pa je
bila na dopustu. Ko je odšel gospo-
dar, je sobarica zaprosila Jenkinsa
za prost večer; rada bi šla v kino in
nato še malo na plesno zabavo. Jen-
kins je dekletu to željo odbil, napo-
sled pa se je vendar dal prepričati,
in tako je tisto noč ostal sam v vili.

Ko se je naslednjega jutra lord po-
vrnil, je našel v svoji vili policijo.
Povedali so mu, da je bil ponoči iz-
vršen vlom in pokradenega veliko
srebra in drugih dragocenosti. Tato-
vi so bili utrlj okno, butlerja je na-

šla policija v globokem spanju na
njegovi postelji. Očitno je bil omam-
ljen s kloroformom. Mlad policist je
pripomnil lordu, da je takoj, ko je
vstopil v hišo, začutil duh po kloro-
formu. Policijo je bila alarmirala so-
barica, ko je prišla domov in našla
hišo v neredu.

Polagoma je butler prišel h zave-
sti in pričelo se je zasliševanje. Lord
je želel sam izprašati svojega slugo
o dogodku, kar komisar dovolil.

»Kako se je zgodilo, Jenkins?«

»Ne vem, mylord.«

»Ali niste slišali nikakega sumlji-
vega ropota?«

»Ne, mylord.«

»Kaj ste delali snoči?«

»Okoli 10. ure sem kakor po na-
vadi pregledal vso hišo. Bilo je vse
v redu. Nato sem odšel v svojo so-
bo, legel v posteljo in zaspal. Od te-
ga trenutka ne vem ničesar več.«

»In kako se zdaj počutilite?«

»Glava me boli... v ustih pa imam
čudno sladkoben okus... Gotovo
sem bil omamljen, nekaj mi diši, ka-
kor po kloroformu...«

»Stop!« je vzkliknil zdaj komisar,
ki je pozorno sledil pogovoru med
lordom in butlerjem. »Vi ste areti-
rani, Jenkins! Obdolžujem vas, da
ste rop izvršili vi s svojimi pajdaši!«

★

Vprašanje: Na čem je spoznal ko-
misar, da je bila pripovedka butlerja
izmišljena? Uganite to, če ete kaj
detektiva.

Pojasnijo priobčimo v prihodnji
številki »Glasa.«

Oz domačih gajev

Anica Černejeva:

**Že mi telo umira
v pomlad**

V meni

so še plameni
živega hrepenenja,
a moje telo je le še
senca življenja.

Za mano je mlada,
mlada pot.

Rada bi še hodila od
in tebe, moja lučka, vodila.
Brez moje ljubezni
boš morala v svet,
brez nje ti bo nekega.

dne razodet,
ko boš iz svojih globin
vzplapolala —

O lučka, premračen svet
sredi belih, prebelih sanj.
Saj bi ostala!

Saj me še drobena roka drž.
saj se borim vse dni, vse noči,
da bi ti mamico

svojo poznala,
ko boš velika, lučka, takrat —
in boš iz svojih

plašnih spoznanj
bele in čiste ljubezni iskala.
O lučka, saj bi ostala!

Saj ima človek življenje rad.
Tako si še moja in mala,
komaj sem te prižgala

— — — — —
a že mi telo umira v pomlad.

Anica Černejeva je zvesta sotrudni-
ca naših leposlovnih revij, posebno
pa v »Ženskega sveta« iz katerega je
vzeta tudi gornja pesem v letniku
XI. iz leta 1933. Černejeva je pesnica
najfinejših potez, tvarina njene obde-
lave je izrazito ženskega oboležja. Iz
vseh njenih pesmi govori ženska in
mati, polna nežnih skrbi, a vendar
silne nezlomljive volje ženske, da
brani svoj zarod.

Pešec je kriv

Sodišče v Bordeauxu (Francija)
je izdalo načelno razsodbo, ki je
enako važna za vozače kakor za
pešce. Na vprašanje ali je pešec, ki
je s svojim vedenjem povzročil av-
tomobilsko nezgodo, pri čemer je
ostal nepoškodovan, dočim je bil po-
škodovan vozač, ki se je moral iz-
ogniti, — kriv, je sodišče odgovorilo
z »da«. V predmetnem primeru
je vozač, da ne bi povozil pešca,
zaokrenil voz, ki se je prevrnil, vo-
zač pa je zadobil težke poškodbe.
Nesrečni pešec je bil obsojen na 11
tisoč frankov odškodnine.

— Poglej močiček, koliko krasnih
klobučkov imajo tu npril!
— Prisegam ti, da ti prav noben
prav nič ne bi pristojal!

OB FR. KNAFLOČ

POD PISANIM ZMAJEM

ROMAN SKRIVNOSTNIH RAZODETIJ

Sanje nas na čuden način poučujejo, s kako lahko more človeška duša prodreti v sleherno stvar in se obenem spremeniti v sleherno stvar.

Novalis.

UVOD

Tisti večer smo sedeli v mariborski kavarni »Jadran«: ena dama in trije gospodje. Prebirali smo časopise, vmes se pogovarjali o tem in onem, o navadnih vsakdanjih rečeh — skratka: kavarinški večer kakor vsak drugi. Nič posebnega.

In vendar se je dogodilo nekaj nenavadnega. Gospod A. je čital neki članek o »rumeni nevarnosti«, in ko je odložil časopis, je pripomnil: »Tudi jaz sem prepričan, če ga bo Evropa še dalje takole lomila, da jo bodo azijski narodi v najkasneje sto letih preplavili kakor kobilice in tedaj... zбоgom, bela rasla!«

»Torej bom jaz čez sto let tu na tem-le divanu flirtala z vami kot japonska gejša?« se je pošala naša dama.

Vsi smo se zasmejali, hkratu pa smo umolkneli, obrazi so se nam zresnili — in kako minuto morda smo ždeli zamišljeno pri mizi. O tem predmetu ni bilo potem več besede med nami, pogovarjali smo se spet o drugih rečeh.

Za naslednji dan nas je dama povabila na čaj. Mi trije gospodje smo se slučajno v isti čas srečali pred njenim domom. In ko tako skupno vstopimo v salon, kjer nas je dama sprejela, smo vsi trije osupnili: ona je bila v svilenem kimonu oranžne barve. Položila je prst na usta in pokazala na veliko zrcalo med oknom, zastrtim z rumenkastimi zagrinjali.

Stopili smo pred zrcalo, iz katerega so nas gledali naši rumenkasti in čudno spačeni obrazi.

Nekaj kakor groza nam je legalo na dušo, nihče ni črnil besede, — dokler se ni ona okrenila, nas do vrsti pogledala in nato s tihim, plahim, tujinskim glasom spregovorila:

»Tako sem vas videla to noč v sanjah... tebe in tebe in tebe...«

»In jaz tebe. Tai-Tai!« smo odgovorili vsi trije hkratu. In vsi trije smo izrekli to isto ime: Tai-Tai!

Kaj se je bilo dogodilo med nami? Dogodilo se je bilo to čudno naključje — naključje? — da smo imeli preteklo noč vsi štirje dočela slične, da, skoro enake sanje.

Prečudne sanje! Znano je, da človek v eni noči, — kaj v eni noči! — v četrt ure, v nekaj minutah lahko presanja dolge dobe svojega življenja... a kar smo mi isto noč presanjali, to je bilo več kot doba enega življenja, to je bilo stoletje.

Pri čaju smo potem drug drugemu pravili svoje sanje, to se reče: ker smo vsi skupaj isto sanjali, smo si pravzaprav izmenjavali in obujali spomine na medsebojna doživetja v teh sanjah.

In kar smo si tako povedali, to sem zabeležil, in v kolikor je zanimivo, hočem zdaj to povedati tudi čitateljem »Glasa«. V zabavo in premišljevanje.

Uverili se boste, da ste marsikaj tega tudi vi z nami sodoživeli, — in če že niste, pa še boste...

Prvo poglavje MANDARIN Z ZMAJČKOM

Nad Mariborom je prežala črna, mrzla noč. Po samotnih ulicah je pošastno tihel vihar, da me je naenkrat postalo nekako strah in sem naglo stopil v avtomatski bife, kjer so se za zapotenimi steklenimi vrati premikale sence gostov.

Ampak mi bilo nocoj tako živahno tu, kot navadno ob takem času, samo nekaj gospodov je slonelo ob bifeju v poltistem pogovoru. Tudi se mi je zazdelo, kakor da je tu nocoj nekam bolj temačno... sploh, da je ves prostor širši, globokejši in poln temnih kotov.

Daleč tam za bifejem se mi je zdelo, da stoji gospodična Pavla, in ko sem se približal, sem opazil, da ima na sebi črešnjevordeč kimono, v temnih laseh pa belo krizantemo. In ko se ozrem po gospodični Marici; glej, tudi ona v kimonu in s krizantemo!

In gospodična Pavla mi že naliha čaja v majčkeno skodelico in smehljaj svoj mehki, krotki smehljaj. In jaz stmim v njene tople, baržunaste oči in se trudim izreči njeno ime.

»Paya«, pravi ona, in njen obraz je blede in otožen.

Gospodična Marica pa mi prižiga cigareto.

»Maya«, pravi in se zasmeha iz polnega grla.

In vsi gospodje pokimujejo, in zdaj vidim: to so sami Japonci. Za mojimi hrbtom pa se oglasi zdaj tenak, hripav, piskajoč hihit.

Okrenem se: tam v kotu na klopi sedi debelihast Kitajec, kaže svoje dolge, črnorumeni zobe in mi miga:

»Halo, mister Joe! how do you do? Pozabili, hihi... že pozabili starega prijatelja? Dolgo let dolgo, hihi... Ko smo tam v Šanghaju pri tisti stari kruljavi želvi tako veselo krokali?«

»Nisem pozabil, ekszellenca, presrečen sem, da se spet vidimo. Kako se kaj počutite? Dobrodošli v Maribor!« sem dejal in prisedel.

Od sile me je bil vesel. Režal se je ko pečen maček, me tleskal po kolenu in zaklical: »Halo, miss Paya, še en drink za mistra Joa!«

Miss Paya nama je iz lončenege vrča nalila pristne kitajske riževke.

»Kako je že bilo takrat z reformami, ekszellenca?« sem povzel besedo, ko sva zvrnla prvo čašo. »Moja nevedna ušesa hrepentno po tako dolgem času spet slišati to zgodbo, ki je tako slavno spričevalo vaše državniške močnosti...«

»A, moje reforme!« se je razgibal. »To je bilo takrat, ko sem pod zadnjim cesarjem bil še mandarin tam v deveti deželi. Sem vladal pravično, ampak so že rogovili po deželi tak; razni nezadovoljneži ki so študirali v Evropi, in so hoteli imeti reforme. Doslej so dobivali batine po stari kitajski šegi: po trebuhu. Zdaj sem pa upeljal evropsko metodo: batine po zadnjici. Pa jim spet ni bilo prav, pa so sestavili deputacijo, pa so romali v Peking se pritožiti pred cesarjem. Ko so se povrnili, sem jim pa dejal: »Tako, ljubi otročiči, zdaj boste pa dobili radikalne reforme: pa sem ukazal naložiti jim batine po trebuhu in po zadnjici. Poslej niso več hodili v Peking. Hihihi...«

Debeli mandarin se je tako grohotal, da se mu je trebuh nadihoval kakor balon.

»Če smem vprašati, ekszellenca ste zdaj postavljeni za mandarina nad našo deželo?«

Dostojanstveno je kimal, jaz pa sem se začel priklanjati do tal. »Dovolite, ekszellenca,« sem se hlinavsko dobrihal mogočniku, »da vas najsposobneje in najvdaneje pozdravim! Hočem vaši ekszellenca vedno biti najpokornejši sluga. In dovolite mi, ekszellenca, pohlevno vrašanje... mhm... samo v informacijo kot novinarju: »Ali nameravate tudi v naši deželi izvajati reforme?«

»Če si jih boste želeli, zakaj ne?« Široko se je režal in mežikal z lokavimi očesi.

Zamislil sem se... In moje oko je obstalo na stenskem koledariu, kjer je krvavordeče žarela letnica 2111.

Tedaj sem se zavedel vsega, kar se je med tem zgodilo: Da je Panazila zavolevala Panevropo in da je tudi naša dežela zdaj pod carstvom »Vzhajajočega sonca«.

Pri srcu mi je postalo hudo. Zavedel sem se, da v svoji duši sovražim Japonce, sovražim od takrat, ko je padel Port-Artur, in je moja maika jokala... Ozirom sem se v mandarina: prebadal me je z očmi in obraz mu je bil zlobno spačen. Ali slutiti, kaj se godi v meni?

Prestrašil sem se. In brž sem pokazal veselo lice, dvignil čašo in navdušeno vzklikal:

(Dalje prihodnjič.)

»Banzai! Banzai!«
»japonski »živjo!«.

Kirurg gangsterjev

Pri Chicagu so te dni potegnili iz jezera truplo zdravnika Morgana, enega najslavnejših gangsterskih kirurgov Amerike. Mrtvec je imel za vrat privezan težak kamen, kar kaže, da gre za čin osvete.

V Ameriki ima vsaka znamenitela gangsterska tolpa svojega kirurga specialista. Glavni posel teh specialistov je s kozmetičnimi operacijami spreminjati obraze gangsterjev, njihov prstne odtise itd. Dr. Morgan je bil znana osebnost v spodnjem svetu Chicage. Po naključju se je nekoč zatekel k niemu neki pobegli gangster, ko je bil še preprost po-deželski zdravnik v državi Illinois. Tisti gangster mu je potem iz hvaležnosti dovalal svoje tovariše, in tako se je Moran kmalu specializiral v gangsterski praksi.

Ko mu je prišla policija na sled, in je bil obsojen na triletno ječo in izključitev iz zdravniškega stanu. Ko je prišel iz kaznilnice, je bila njegova »karijera« v gangsterskem svetu zasigurana. Postal je glavni zdravnik Dillingerjeve tolpe, prišel pa v spore z drugimi tolpmi in poslal najbrže žrtev sovražnih gangsterjev.

Radenska
prirodná
mineralna voda

V SAKEMU

NI MOGOCE ITI V KOPALISCE

VENDAR

MORE VSAK ŽRTVOVATI DIN
100.— (20 DO 25 VELIKIH STE-
KLENIC) TER MESEC DNI PI-
TI MESTO DRUGE VODE NASO
ZNAMENITO

RADENSKO
Z PLECIMI SRCI!

Hotel »Troha« Bled

Znatno znižane cene, ob nede-
ljah zabave. Sobe 2e od 10.—
Din naprej, dijaki, trg. potniki
samo Din 5.— Porečja rib samo
Din 10.—. Postrvi po velikosti.
10 dnevni abonma, vključno
vse takse samo Din 440.—
Vsak večer plesne zabave!

Hotel »Madeira« Vrboška

(na otoku Hvaru) Dalmacija.
Daleč na okrog je znan ta kraj
ne samo radi krasnih plaž, veli-
kih borovih gozdov in moder-
nega hotela, temveč radi svoje
pozicije, kjer absolutno ni ko-
marjetov tako, da lahko gostje
nemoteno uživajo večerni mir
zabave. Garantiramo tudi za
prvorazredno čistočo (brez vsa-
kih golazni!)
Pension od Din 50.— do 60.—
dnevno.

Dobrna pri Celju

nudi vsem srčno in živčno bolnim,
vsem, ki so počitka potrebni, nove
življenjske moči. Z največjim uspe-
hom pa zdravi ženske bolezni.

Cene tudi v glavni sezoni nizke in
solidne!

Pension od Din 35.— do Din 90.—

PROSPEKTI NA ZAHTEVO!

Oglašuj le v Glasu

SKRIVNOST SING-SINGA 4

IZ ZAPISKOV DR. ANDERSONA.

Želja Anne Buzzi

Nekega dne me je poklical ravnatelj.

»V petih minutah bo Anna Buzzi tu. Ostanite tu, mogoče bo imela živčni napad!«

Takoj nato so pripeljali pazniki jetnico. Toda ni se bilo treba bati živčne krize. Topo in brez odpora se je pustila odvesti v celico. Napravila je na nas vtis popolnoma neprisebne ženske. Morda je bila v mislih še vedno v svoji luksuzni hiši v Niverside-Drive, kjer je, kakor se je glasila obtožnica, baje ustrelila svojega prijatelja, bogatega špekulanta iz New-Yorka...

Po nekaj dneh pa se je na Anni pokazala sprememba. Prosila je, naj pride ravnatelj k nji, in ga je zaprosila:

»Ne morem živeti v tako grdi celici! Čeprav moram umreti na električnem stolu, bi rada svoje zadnje trenutke preživela v malo bolj prijaznem okolišču, kot pa je pogled na te strašne gole stene, ki me naredijo še bolj žalostno, kot sem že itak...«

Ravnatelj Laves ni bil prav nič presenečen pri tej želji. V svoji dolgoletni praksi je že marsikaj doživel. Zato je vprašal:

»In kaj naj storim za vas, mrs. Rada bi prevlekla te stene s tapetami! Dajte mi nekaj slik! Oh, te gole stene me spravljajo še v blaznost!«

Laves je bil človeški uradnik. Priskrbel je gospe Buzzi nekaj blaga in ji dovolil šivati, in v par dneh je bila resna, gola celica spremenjena v budoir. Stene so bile tapetirane, na oknih pa celo zagrinjala!

Malo, toda od srca...

Ko se je vest o tej spremembi v celici mrs. Buzzi razširila po Sing-Singu, je nastalo med kaznjenci pravo tekmovalstvo. Vsakdo je hotel nekaj doprinesiti k lepšavi prostora, kjer je prebivala Anna Buzzi. Kaznjenci mizarskega oddelka so izdelali vsakovrstne stolčke, police, omarice: slikarji so prosili za dovoljenje, da bi vse lepo prepletkali, peki pa so uporabili svoje prihranke, da so pošiljali Anni Buzzi sladkarije, skratka: bilo je pravo tekmovalstvo, ki je bilo svojevrstno in hkrati ganljivo.

Najbolj se mi je vtisnil v spomin tale dogodek: Kandidati smrti, ki ne smejo biti nikjer zaposleni, niso hoteli zaostajati za svojimi tovariši. Toda oni niso imeli nobenega orodja v svojih celicah, nobenega materiala. Vseeno so pošiljali svoja darila: cvetlice iz papirja, košarice, katere so spletki iz slame svojih slamnjah ali metel, slatne kipe iz kruha. Z genljivim otroškim veseljem so vse te reči, potem ko je to dovolil glavni paznik pošiljali Anni Buzzi, da je izgledala njena celica kod kakaj majhna branjarja.

Tako je postala Anna idol Sing-Singa in vsi kaznjenci so bili pripravljeni, da je nedolžna, in so skle-

nili, če bi res morala na električni stol, da bodo dvignili punt.

Toda vsa zadeva je končala — redkost za Sing-Sing! — s »happy-endom«. Odvetnikom lepe Anne se je posrečilo ovreči obsodbo; kasacijsko sodišče je odredilo novo razpravo, in porotniki so Anno Buzzi — oprostili!

Ko je ta vest prodrla v Sing-Sing, so jetniki kar moreli od veselja. Kljub vpitju in grožnjam paznikov, je vršalo v jetnišnici kot v panju. Jetniki so tolkli v taktu po pločevinasti posodi, prepevali in vpili, in celo tisti, ki so morali zabo iti v kašot, so kazali vesele obraze...

Smrtna obsodba po radiu

Jane Antonio ni bila tolikanj srečna. Obsojena na smrt, ker je dala svojega moža po dveh gangsternih, Vincentu Saetti in Samu Ferrariju, je ždel že tri mesece v celici, v kateri čakajo obsojenci na izvršitev smrtne kazni.

Poslovila se je že bila od svojih treh otrok, njena toaleta za na morišče je že bila pripravljena, in krvnik je že stal pri stikalu...

Tedaj je dal Saetta poklicati ravnatelja in mu prisegel, da Jane Antonio ni kriva umora...

Medtem ko se je ravnatelj Lewis E. Lawes po telefonu razgovarjal z guvernerjem, je Jane neprestano molila v svoji celici. Nenadoma je stopila v njeno celico strežajka, ki je položila roko na rame in rekla:

»Saetta trdi, da ste nedolžni. Guverner vam je dovolil odklop!«

Mrs. Antonio se je onesvestila. Ko se je zopet zavedla, je samo dejala:

»Saj sem vedela! Zdaj me ne bodo usmrtili!...«

Medtem pa tudi njeni zagovorniki niso držali križemrok in so temeljito izkoristili štiriindvajseturni odlog in tako se jim je posrečilo, še dvakrat prepričati najhujše.

Toda vse ima svoj konec. Izkazalo se je, da so bile Saetove trditve napačne; sodbo bo treba izvršiti. Jane Antonio bo, istočasno s svojima paidšema usmrčena...

Ona pa še vedno upa na kak čudež in je prepričana, da ji bo prihranjeno najhujše. Medtem ko zvečer sedi v svoji celici in šiva obleke za svoje malčke, posluša radio, edina ugodnost, ki jo uživa: kandidati smrti pred ostalimi kaznjenci.

Nenadoma pa godba utihne, in zasliši se napovedovalčev glas:

»Poslednje poročilo iz Albanyja (sedež guvernerja države New-York): Guverner je zavrnil priziv Jane Antonio. Še noči bo morala na električni stol!...«

Strežajka je planila k aparatu, da ga zapre... Prepozno! Jane je že bila slušala svojo obsodbo...

„Hočem levo mrtvaško obleko“

Jane se brani sprejeti svojo rodbino, ker hoče otrokom prihraniti solze. Le njen najmanjši,

triletni Frankie, sme k njej v celico. In srebrni smeh malega fantička veselo odmeva od mrzlih sten hiše smrti...

Potem pa misli Jane Antonio le še na smrt. Vendar pa še izrazi svojo poslednjo željo: na svoji zadnji poti hoče biti elegantna.

»Rada bi na tej poti imela svojo najlepšo obleko! Tisto iz modre svile...« Je to obleka, ki si jo je bila v zaporu sama sešila: temnomodra, z ovratnikom in manšetami iz belih čipk. Jane Antonio se je mirno in skrbno oblekla... Kot za na ples...

In medtem, ko ji strežajka na kolenu preluknja svileno nogavico, da bo dobila elektroda boljši stik s telesom, zamrmra Jane:

»Ne bojim se smrti! Nikdar nisem nikomur storila nič žalega!«

Potem ne govori nič več. S trudnimi koraki stopa proti električnemu stolu, se vsede in si še, s poslednjo koketno kretnjo, popravi obleko, da se ji ne bi pomčkal...

Dvajset sekund na to uniči strašni tok življenje v trepetajočem telesu elegantne Jane Antonio...

Tritisoč moških brez žensk

Pogosto so že zahtevali od mene, naj definiram pojem »Sing-Sing«; mislim da lahko ta pojem najbolje izrazim s stavkom:

Tritisoč moških brez žena!

Če pomislimo, da je večina kaznjencev v starosti izpod 50 let in da je večina od njih obsojena na najmanj deset let, potem bomo lahko razumeli, kakšni občutki navdajajo te ljudi...

Kakor mora ležati nad Sing-Singom odsotnost žena in je hula od vsakega prokletstva. Ta odsotnost privede do kolektivne nervoze kaznjencev, do sovraštva, ki bi bilo v stanu pognati ves svet v zrak. To neprestano stanje razburjenja, v katerem se ti ljudje, vsled nemogućnosti živeti urejeno spolno življenje, nahajajo, privede pogosto do najbolj nepremišljenih dejanj in neredkokrat tudi do popolne blaznosti...

V času mojega delovanja v Sing-Singu, sem bil priča dogodkov, ki so se zgodili baš vsled teh okoliščin. Naj nekatere omenim.

Usodepolna zvezdnica

Kakor poročajo iz Pariza je slavna francoska filmska zvezdnica Florella doživela pri Maneu težko avtomobilsko nezgodo. Na zadnjem kolesu je počila pnevmatika, in voz deveč s hitrostjo 80 km na uro, so je trikrat preklopili in treščili v skupino kolesarjev. Dva kolesarja sta bila na mestu ubita, dva pa hudo ranjena. Filmska zvezdnica, ki je avto šofirala, in njena poleg nje sedela sestra sta na čudežen način ostali nepoškodovani.

Mati (sinčkoma): »Otroka, kaj se vendar neprestano prepirate? Ali res e moreta biti složna?«

»Saj sva složna, mama! Saj hočeva oba imeti največjo jabolko!«

Jaz bom svoji ženi v oporoki zapustil vse premoženje pod pogojem,

Glas za resnico

Astrološka napoved

za 20. junij.

Dan, ki slabo vpliva na človeški značaj in zbujajo nizke nagone. Moški bodo danes strastni in napadalni, a tudi ženske bodo kazale nagnjenja k pustolovščinam. Zlasti bodo muhasta v aprilu in novembru rojene ženske. Danes sklenjene ljubavne ali prijateljske zveze ne bodo dobre in trajne. Dekleta naj se ta dan pazijo in ne zaupajo lepim besedam in obljubam moških. Za snubitve, zaroke in poroke v splošnem slab dan.

Za 21. junij.

Po preteklem tako kritičnem tednu, ki je prinesel veliko nesreč in žalosti, se obeta zdaj boljši teden.

Danes stopa sonce v znamenje »Raka«. V splošnem ugoden dan za hišo in rodbino. Kaka stanovanjska zadeva se dá danes s pridom urediti. Za ljubezen niso povsem zadovoljivi, vendar tudi ne slabi aspekti. V poklicnem življenju se obetajo uspehi. Pridobili si boste nova, dobra poznanstva.

Za 22. junij.

Dvoličen dan z dobrimi in slabimi vplivi. Poslovne zadeve kažejo dobro, za potovanje tudi ugoden dan, samo ne z motornimi vozili. Tu boste previdni! Istotako pri električnih napravah.

Za 23. junij.

Dan, ki je spodbujevalen za delo in podjetnost. Aprilovcem se obeta dober dan. V splošnem bo danes podvignjeno čustveno življenje, zato bodo zaljubljeni v veselem razpoloženju. Kresna noč ima svoje čare.

Za 24. junij.

Nebo je v prijaznih znamenjih. V vsakdanjem življenju danes ne bo posebnega vznemirjenja, in marsikomu prinese ta dan prijetno presenečenje. Ženske se bodo danes dobro počutile. Za promet je ugoden dan, za poslovne zadeve pa bolj slab, zato kake nove načrte rajši odložite. Tendencia kaže na poslabšanje.

Za 25. junij.

Na nebu so danes slabi lunini stavi, ki prinašajo v razne življenjske zadeve nevšečnosti, majhne izgube in razočaranja. S posli oziroma uslužbenci boste imeli sitnosti. Tudi denarju ne kaže ta dan dobro, pretijo prevare. Duševnost bo danes deprimirana, ženske bodo to posebno občutile duševno kakor telesno. V splošnem je to dan, ko so ljudje nekam raztreseni in radi kaj pozabijo ali izgubijo.

Za 26. junij.

Še vedno neugodne konstelacije, ki jih bodo zlasti občutili julijci. Današnji vplivi povzročajo nervoznost in razdraženost. Zato nič dobri aspekti za zakonsko in ljubavno življenje: nesoglasja, spori. Poslovno življenje bo tudi prizadeto, za opravke na oblastnih slab dan. — Pazite danes na ogenj! — Splošna tendenca kaže na zboljšanje.

Glas za malega

Vihar nad Palestino

deželo, ki je last vseh in nikogar

Jaffa, v juniju.

Stopim iz vrat hotela, kjer ložira le še peščica angleških, francoskih in ameriških časopisnih poročevalcev, in že stožita pred menoj dva angleška policista s karabinkami na rami in jameta vlnjudo, toda odločno preiskovati moje žepke. Ker razen nalivnega peresa in beleznice ničesar ne najdem, dobim prosto pasajo.

Po mrtvem mestu

Hodim po ulicah, a videti ni bogve kaj, to mesto je že cele tedne mrtvo ali bolje navidezno mrtvo. Policijske straže, vojaške patrulje, tu in tam kak pes s stianjenim repom — to je vse. Vendar živi Jaffa, živi in utripa, toda to se odigrava v hišah, za debelimi belimi zidovi.

Zidov v Jaffi ni več. Njih hiše so zapuščene. Toda Arabci? Ni to, da se ne bi upali na cesto, ampak podnevi jih le malo vidiš, šele v večernih urah ulice ožive, predvsem pa veliki trg ob пристаниšču, ki je krog in krog obkoljen od angleških vojakov.

Kot belec se moraš previdno kretati po mestu in kljub vročini obdržati na glavi klobuk, kajti če Evropec ni maš klobuka, te Arabci ne samo v Jaffi, ampak po vsej Palestini smatrajo za Zida, in to utegne imeti hude posledice. . . Vsekakor je nemogoče priti s kakim Arabcem v pogovor, če to ima na sumu, da si »Zid-sovražnik«.

Poznam to igro

Pristanišče nudi pošasten pogled. Nekaj temnorjavih arabskih čolnov s oblajanimi jadrmi in daleč tam zunaj temne siluete dveh angleških rušilcev in treh torpedovk. Drugega nič. Dolga vrsta skladiščnih lop je zaprta. Prostor, kjer so prej nakladali velike zabojke oranž, je prazen, nekaj arabskih otrok se igra tam z mačko.

Mlad Arabec, ki s prekrizanimi rokama stoji ob pomolu in mrko gleda na morje, se spusti z menoj v pogovor, dasi se je sprva nezaupno branil vzeti ponujeno cigareto. Govori izvrstno angleščino. Zaničljivo pokaže zobe, ko pravi: Motijo se ti Zidje, če mislijo, da bodo ubili pristanišče v Jaffi in ustvarili konkurenčno pristanišče v Tel-Avidu. Tudi Angleži niso za to, ker tam je slab prostor za ukrčevanje in izkrčevanje, pa naj Zidje osušijo tudi pol morskega dna. Anglija potrebuje Jaffo kot oporišče za svoje brodogradnje, da o drugih interesih sploh molčimo.

»Vi se torej zanašate na Angleže?« vprašam nekoliko začuden.

Z jezo krenjo vrže napol pokajeno cigareto v morje:

»Vemo, kaj imamo pričakovati od Angležev, poznamo to igro, ki jo igrajo. Ampak nismo tako neumni in nerodni, kakor mislijo Zidje. Mi izkoristimo prilike, ki so za nas ugodne. Angleži nas optrebujejo in sicer ne samo v Palestini«.

»In Zidje?«

Kadar bodo izpolnili naše zahteve, tedaj se bomo z njimi pogajali, prej pa ne. Mi lahko delj vzdržimo kot oni, ker imamo navsezadnje le več sredstev za pritisk, tudi številčno smo močnejši, in mi vemo, da gre za bitko ali ne bitko.

Tako govorijo vsi.

Židovska protiobramba

Potovanje z avtom od Jaffe do Jeruzalema sredi skozi ogrožene židovske naselbine mi je pokazalo, da je

organizirana obramba kolonistov baš v zadnjih tednih izredno napredovala. Vsaka vas, vsako še tako majhno naselje ima stražno službo podnevi in ponoči, ki jo opravljajo ne samo moški, ampak tudi mlada dekleta in žene, revolver za pasom ali puško na rami. . .

Stvar v resnici ni nedolžna. Vsak hip se lahko dogodi napad, že dolge tedne so živeli do skrajnosti naopli, in vsaka pot čez polje je nevaren podvig.

Najbolj težavna pa je prehrana majhnih židovskih vasi z živežem. Tovorne avtomobile, ki prihajajo iz Jaffe ali Jeruzalema Arabci neprestano napadajo, jih zažgejo ali zvrnejo v jarek. Pri Artufu, 20 km pred Jeruzalemom sem srečal transport živil. Pred in za tovornim avtom sta vozila dva odprta Forda, v njih po štirje člani židovske brambce, na tovornem avtu tudi še dva moža, vsi oboroženi do zob.

Obstoja prepoved orožja, to je res, ampak samo na papirju. Nihče se za to prepoved ne zmeni in bi bila zločinska lahkornost, ako bi se kdo po tem ravnal. Proti taktiki Arabcev, ki ponoči zažigajo polja, pobijajo posamezne koloniste, napadajo avtobuse in tovarne vozove, ne preostaja Židom drugega kakor sovražnikom se postaviti po robu.

Biti ali ne biti

Vendar ne more tako iti dalje, saj ta odkrita državljanska vojna traja že skoraj dva meseca. Živci židovskih kolonistov so že preveč napeti, da bi to dolgo še zdržali. Ljudje že tedne ne pridejo do spanja in odpočitka, — tudi oni vedo, da gre za vse, da pa se mora sedanje stanje končati tako ali tako.

Nesrečna dežela brez krivde pahnjena v tragično usodo. Dežela, ki ni last nikogar in je last vseh, Angležev, Arabcev in Židov, ki pa je nihče noče prepustiti drugemu in kjer ima vsak izmed treh lastnikov svoje posebne zasluge, ki pa jih drugi noče priznati.

D. B.

Opazke tedna

»Vrbaskih novinar« listu, ki je last vrbanske banske uprave, čitamo med drugim tudi tole (objavljamo v izvirniku):

Pristupi v JRZ

Izjavljamo, da čemo slediti samo našeg vodju g. Mehmeda Spaha i pristupamo v JRZ: Osmanović Feriz, Medanović Hamid, v. r. itd. (Sledj še 5 podpisov, od katerih sta dva »zastopana« po »zamenikih«.

Priobčujemo to po »Vrbaskih novinah« dne 10. junija 1936, št. 1012 —

Zgoraj omenjeni list piše v isti številki tudi tole (objavljamo v slovenskem prevodu):

— Kadar koli naš narod izpostavlja kako zvezo, pa naj si bo to tudi na desetem kontinentu, da se

A. & E. SKABERNE — Ljubljana

izrazimo s to širino, jo izpostavlja odločno, moško, viteško, z občutjem in zavestjo tradicionalne moškosti —

Trojno kesanje

Rimski prokonzul Mark Porcij je nekoč dejal:

— Tri stvari so na svetu, radi katerih se vedno kesam: Če mime dan, a nisem storil, nobenega dobrega dela; če zaupam kakšno tajnost svoji ženi in če potujem z ladjo, ko bi lahko potoval po suhem.

VES SVET JE VAŠ, ako govorite dobro tuje jezike.

Mi Vam nudimo edinstveno priliko, da se na lahek in zabaven način naučite doma brezhibno:

NEMŠČINO	v 6 mesecih
FRANCOŠČINO	v 6 "
ITALIJANŠČINO	v 6 "
ANGLEŠČINO	v 4 "
STENOGRAFIJO	v 2 "

Učenje po originalni metodi »PERFEKT« stane, z vsemi stroški, vsega

1 dinar dnevno.

Zahtevajte, da Vam pošljemo popolnoma brezplačno predavanja za prvih osem dni, obenem z obširnimi prospekti in obvestili o delu in uspehu naše šole.

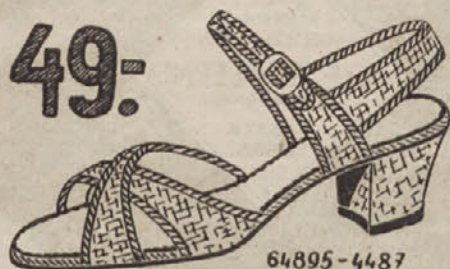
DOPIŠNA ŠOLA TUJIH JEZIKOV
»PERFEKT«

Kralja Aleksandra 10

BEOGRAD

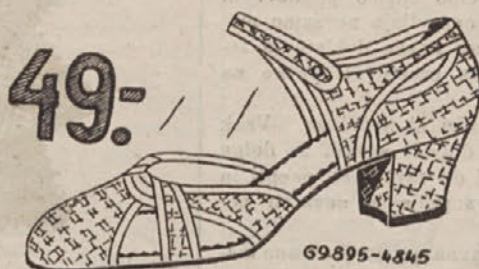
Poštni predal 557

Za poletje ni udobnejših, elegantnejših ter cenejših čevljev kakor so ti

64895-4487

Eleganten čevlček s polvisoko peto iz lanenega blaga, drap barve z belim meliranim, obrobljen belo-rjavo.

69895-4845

Šik čevlček iz grobega lanenega platna, pepita desen, z belim in rjavim, ali drap obrobljen.

61965-8476

Poslednji pariški model z navadno leseno peto, iz pletenega lanenega sukanca, ekri barve z rist zaponko, napravi nožico majhno in elegantno.

66995-6182

Če Vam je vroče in če hočete da imate v čevlčku šik nožico, kupite te čevlčke, ki jih nosite lahko tudi na boso nogo.

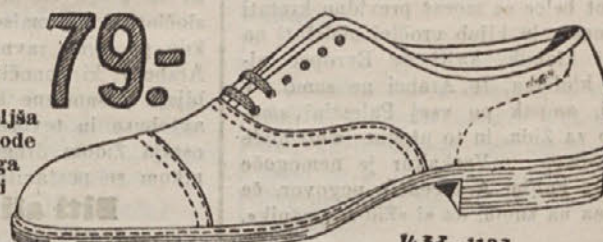
60995-55-8838

Ta model smo prinesli iz Nizze. Vsaka boljša dama nosi na plaži in za udobne izprehode take-le čevlčke, ki so izdelani iz lanenega platna v raznih barvah, ki odgovarjajo vsaki obleki.

79295-8053

Glejte kaj prinaša London: Kdor goji šport, kdor hodi na izlete, kdor je vitek in kdor ne prenese visokih pet, naj kupi te elegantne športne čevlčke, izdelane iz grobega platna s kombinacijo iz semiš drap usnja.

1437-1127

Najenostavnejši, najpraktičnejši in najbolj potreben moški čevlji za poletno obleko iz belega lanenega platna s kromovim podplatom. Podplat je poleg tega še na robu šivan.

Bata

MALI OGLASI

Vsaka beseda 50 par. Najmanjši znesek 5 Din. Drž. in ban. davek 5 Din. Oglasniki, ki iščejo službe, plačajo samo po 25 par za besedo. Na pismena vprašanja je priložiti za odgovor 2 Din v znamkah. — Mali oglasi so plačljivi takoj pri naročilu.

HRANILNE KNJIZICE

prodane ali kupite najbolje potom moje obilne dovoljene pisane. — Dolar tako j. Priložite znamke.

RUDOLF ZORE, Ljubljana
Gledališka ulica 12. Telefon 38-60.

VAŠE

pisalne stroje,
računske stroje,
registrirne blagajne

VAM

poceni in strokovno popravi
BORIS V. SIMANDL,
Ljubljana, Kolodvorska ul. 11,
telefon 24-37.

TELEFON 20-59

Suha drva, premog in karbo-pakete dobite pri

L. POGACNIK - Bohoričeva 5

KAUCE,

otomane, modroce, posteljne mreže, zložljive postelje, fotelje, rolete, zavese, preproge, sploh vso tapetniško opremo nudi najugodnejše

Egon Zakrajšek,

tapetništvo, Ljubljana, Miklošičeva c. 34, telefon 34-84. Prodajamo vsakovrstno blago za pohištvo, zavese, gradl za modroce, vse tapetniške potrebščine.

Izdelovalnica

harmonik

izdeluje tango harmonike, hromatične, sprejemajo se vsi godbeni instrumenti v popravilo.

DRAGO JANO

Ljubljana, Sv. Petra
cesta 55.

Opozorilo!

Opozorjamo vse cenj. interese, da noben akviziter ni bil, in ni pooblaščen prejemati naplčila za naročnine in oglase v našem listu.

UPRAVA »GLASA NARODA«

Glas povsod!

V lepoti je moč!

Izraz lepote pa povdari lepa moderna frizura, izgotovljena v frizerskem salonu

Franchetti Engelbert

NOVO VODSTVO

Tyrševa c. 20, vis-à-vis kavarne Evrope,

in to potom trajne ondulacije na najnovejšem aparatu brez elektrike, brez žic ter dovršeno izdelane vodne ondulacije.

Zatisnil je za vedno svoje trudne oči, previden s tolažili sv. vere in odšel po večno plačilo naš predobri oče, brat, tast, stari oče, stric, gospod

ANTON ZUPAN

K večnemu počitku ga spremimo v soboto, dne 20. t. m. ob pol 6. uri pop. izpred mrtvašnice Zavetišča sv. Jožefa, Vidovdanska c. 9, na pokopališče k Sv. Križu.

Ljubljana, dne 18. junija 1936.

MIRO, JOŽE ZUPAN, sinova; **TONČKA**, por. ČERNE, hčerka; **ANTONIJA**, por. STRIEDINGER, sestra; **ANDREJ ČERNE**, zet; **ELA ZUPAN**, roj. VEROVŠEK, sinaha, vnuki in vnukinje.